

Kuva Sanna Kallio

”Olipa erikoinen uni!”

Kysymykset | Heikki Poroila

Vastaukset | Tiina Tolonen

■ *Olisitko vielä vuosi sitten voinut kuvitella, että sinusta tehdään haastattelua kuolleeseen ja kuopattuun Intervalli-lehteen, jonka päätoimittajaksi olet päätenyt?*

Todennäköisesti vuosi sitten olisin ajatellut, että olipa erikoinen uni! Päätoimittajaksi päätyminen lienee yksi sellaisista asioista, joita ei olisi pystynyt omalle kohdalleen kuvittelemaan tapahtuvaksi.

Kun Intervalli verkossakin lopetettiin 10 vuotta sitten, pääsyyinä oli halukkaiden tekijöiden puute. Mikä on muuttunut, että Intervalli juuri nyt nousee tuhkistaan?

Intervallin merkitys ammattikunnallemme on avautunut minulle varsinaisesti vasta viime vuosina, kun olen Etelä-, Keski- ja Pohjois-Pohjanmaan aluetoimittajan pestiä hoitanut ammattikorkeakoulukirjastojen yhteisessä Kreodi-lehdessä. Siitä on muodostunut tärkeä tiedonvälittäjä ammattikorkeakoulukirjastolaisten

keskuudessa. Intervalli ei ollut pelkästään lehti, vaan myös osa musiikkikirjastolaisen identiteettiä. Missä muualla kirjoitettiin enimmäkseen vain musiikkikirjastoihin liittyvistä asioista? Minulla oli siis oikeastaan hyvä syykin hommaan ryhtyä.

Sanoisin että koko kirjastokentällä on tapahtunut lyhyen ajan sisällä niin paljon muutoksia, että se tavallaan ajoi Intervallin syntymään uudestaan. Itse tietysti edustan tässä korkeakoulukirjastoja, joissa musiikki saattaa olla kirjaston kokonaisuudessa enemmän tai vähemmän marginaalissa. Sellaiset henkilöt, jotka aiemmin työskentelivät vain musiikkiin liittyvien asioiden kanssa, ovat nykyään ”kolmen konstin timpermanneja”, joiden tehtäväkuvioon kuuluu paljon muuta kuin musiikki tai sitten ei enää ollenkaan. Samaan aikaan aikaisemmin vallinnut yhteisöllisyys on alkanut murentua, kun on siirrytty eri leireihin. Aikaisemmin meillä oli yhteisiä ”vihollisia”, kuten kirjastojärjestelmä, nyt tämmöistä liimaa ei enää ole. Yhteisöllisyyttä ja kollegiaalista tukea on lähdeittä hakemaan ja rakentamaan muiden asioiden kautta. Suurten muutosten keskellä on hyvä olla yhteinen turvasatama nimeltään Intervalli.

Musiikki on modernin yhteiskunnan keskeinen toimeliaisuuden, luovuuden ja viihteen elementti. Miksi se näkyy huonosti kirjastolaitoksessa? Miksi jotkut kirjastot ovat pikemminkin purkamassa kuin kehittämässä musiikkipalveluitaan?

Tässä on tapahtunut suuri muutos, jossa ehkä musiikki sinänsä ei ole ollut se liikkeelle paneva voima, vaan se on jäänyt teknologisen kehityksen uhriksi, sekä hyvässä että huonossa mielessä. Itse olen 1960-luvulla syntynyt ja kotona musiikillista sivistystä tarjosi ikkunalaudalle viritetyt autostereot, joista usein kaikui joko a) **Erkki Junkkarinen** tai b) *Finnhits*. Jos halusin kuulla jotain muuta, sitä varten oli yleensä mentävä kirjastoon. Tuolloin kun kirjaston oven avasi, tuntui kuin olisi astunut sisään maagiseen taikalaatikkoon, jossa musiikkia oli tarjolla laidasta laitaan. Nykyisellään musiikkia tulee joka tuutista ja kirjastojen musiikkipalveluita ei todennäköisesti enää katsota niin merkityksellisiksi kuin aiemmin. Kieltämättä olisi hienoa nähdä kirjastojen lähtevän enemmän sille linjalle, jota esimerkiksi Tampereella toteutetaan Metso Liven kautta, jos vaan mahdollista. Voisiko olla, että kirjastoissa katsotaan muunlaisten tapahtumien olevan merkityksellisempiä tai tarpeellisempia? Vai onko takana ainoastaan raha ja sen puuttuminen?

Oletko ollut tyytyväinen viranomaispäätöksiin kirjastojen ja arkistojen palveluista koronapandemian aikana?

Täytyy todeta, että aika järkyttynein mielin otin vastaan viime kevään täyssulun. Erityisesti oppilaitosmaailmassa tuli heti suuri huoli opiskelijoista ja heidän pärjäämisestään, kun kirjaston ovet menivät kiinni. En usko, että kukaan voi sanoa olleensa tyytyväinen tehtyihin päätöksiin, erityisesti kulttuuripalvelujen osalta. Ehkä tästä opittiin jotakin seuraavien pandemioiden tms. varalle.

Mikä musiikki on viimeksi tehnyt sinuun järjestyttävän vaikutuksen?

Siis todella vaikea nimetä vain jotakin tiettyä, mutta jos ihan viimeisimmistä puhutaan, niin maaliskuussa julkaistu **Suistamon Sähkön** uusi levy *Varokaa! Hengenvaara!* on tuonut iloa useaan etätyöpäivään myös tanssin muodossa. Viime päivinä on enemmän tai vähemmän nonstopina soinut nuoren kotimaisen artistin nimeltään **Yuhq** tuore single *Defcon 1*, sillä siinä upeasta kitarasoolosta vastaa kummipoikani **Juho Lapinlampi**, jota olen saanut musiikillisesti sivistää ihan pienestä saakka. Ylpeänä voin röyhistää rintaani!

Oma kuoroharrastus on nyt sattuneesta syystä ollut tauolla, siksi hyvän kuoromusiikin kuuleminen ilahduttaa aina. Sydämessä läikähti, kun YouTubeessa tuli vastaan **Oulun Kamarikuoron** esitys **Ola Gjeillon** sävellyksestä *Ubi caritas*. Olen itse tuota päässyt diskanttikuoroversiona esittämään. Huomaa kyllä, että elävää musiikkia kaipaa jo kovasti! Mutta siis kuoromusiikki on kyllä minulla ihan DNA:ssa ja tekee joka kerta järjestyttävän vaikutuksen. ■

”Merkittävä osa henkistä hyvinvointiani on perheemme 8-vuotias rescuemäyris Kaapo, kuvassa oikealla”
Kuva Marko Tolonen